

Arrest

nr. 120 152 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 februari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Charles BUYTAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Stefaan MATROYE, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 augustus 2013 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 10 augustus 2013 het Rijk te zijn binnengekomen. Hij was in het bezit van een Maltees visum geldig tot 4 mei 2013.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 3 april 2013 vastgesteld dat verzoeker eerder in Malta werd aangetroffen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 11 oktober 2013, geleid op artikel 9 (4) van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Maltese autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.4. De Maltese autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 30 oktober 2013.

1.5. Op 27 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op dezelfde dag en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam : **A. N. G.***

*voornaam : **K.***

*geboortedatum : **02.04.1981***

*geboorteplaats : **Tripoli***

*nationaliteit : **Libië***

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de Beslissing :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Malta** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel **9(4)** van de Verordening van de Raad (EG) 343/2003 van 18 februari 2003.*

De betrokkene vroeg op 13.08.2013 asiel in België. Hij legde op 23.08.2013 een paspoort van Libië met nummer 389708, geldig van 15.10.2003 tot 26.08.2014, voor. Het paspoort is voorzien van een door de Maltese consulaire diensten op 06.11.2012 te Tripoli (Libië) afgegeven visum met nummer 000109451 geldig voor een verblijf van negentig dagen tussen 06.11.2012 en 04.05.2013. Een immigratiestempel op pagina 9 van het paspoort getuigt van de binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten via Malta op 12.11.2012.

Verder toont vingerafdrukkenonderzoek aan dat de betrokkene op 23.01.2013 en op 03.04.2013 in respectievelijk Zweden en Denemarken asiel vroeg.

De betrokkene werd gehoord op 23.08.2013 en bevestigde dat hij op 12.11.2012 van Tripoli naar Malta reisde met het bovenvermelde paspoort en visum. De volgende dag vervolgde de betrokkene vanuit Malta zijn weg naar Italië, vanwaar hij per trein doorreisde naar Zweden. Daar vroeg hij asiel, maar na een verblijf van zowat drie maanden ging hij naar Denemarken, waar hij eveneens asiel vroeg. Op 10.08.2013 reisde de betrokkene van Denemarken naar België. De betrokkene voegde toe dat de Zweedse en Deense instanties hem aan Malta wilden overdragen.

Op 11.10.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de Maltese instanties, die op 30.10.2013 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens hem de mensenrechten respecteert. Hij uitte tijdens het verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Maltese instanties omdat hij vreest dat de Maltese instanties hem zullen verwijderen naar Libië en omdat er volgens hem geen asielerprocedure bestaat in Malta.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielerstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De voorbije jaren werd in verscheidene bronnen (rapporten, mededelingen, standpunten...) gewezen op problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. We verwijzen ondermeer naar rapporten van Pro Asyl ("Malta : out of time. Zur Situation von Flüchtlingen auf Malta", München, 2011), Schweizerische Flüchtlingshilfe ("Malta : Aufnahmebedingungen für Personen aus dem Asylbereich", Bern, november 2011) en Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011) en meer recent naar rapporten van AIDA ("Asylum Information Database. National Country Report - Malta", maart 2013), het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013), de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en de Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid ("ECRI Report on Malta - fourth monitoring cycle", 15.10.2013). We hebben ook kennis van recente jurisprudentie van het EHRM betreffende Malta en Verordening 343/2003, te weten de uitspraken in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013.

Zoals reeds vermeld reisde de betrokkene op 12.11.2012 het grondgebied van de Lidstaten binnen via Malta en met een door de Maltese consulaire diensten verstrekt visum. De betrokkene stelde verder dat Malta geen asielprocedure kent en uitte een vrees voor verwijdering naar Libië vanuit Malta.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat Malta geen asielprocedure kent moet worden opgemerkt dat Malta, net als de andere Lidstaten, wel bescherming biedt aan personen, die een gegronde vrees voor vervolging kunnen aantonen. De VN-Mensenrechtenraad stelde in het bovenvermelde rapport dat het feit dat de overgrote meerderheid van onregelmatig in Malta binnengekomen immigranten asiel vraagt aantoonde dat de toegang tot de asielprocedure effectief is (pagina 12).

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees voor verwijdering naar Libië benadrukken we dat er moet van worden uitgegaan dat Malta, ondertekenaar van de Conventie van Genève van 1951 en partij bij het EVRM, het beginsel van non-refoulement nakomt. We merken op dat het bovenvermelde rapport van AIDA noch dat van het UNHCR melding maken van schendingen van het beginsel van non-refoulement. Het UNHCR verwijst in het bovenvermelde rapport naar artikel 14 van de "Refugees Act" (Chapter 420) dat het beginsel van non-refoulement bevestigt. Ook in het rapport van de VN-Mensenrechtenraad wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de praktijk blijkt dat Malta het beginsel van non-refoulement handhaaft (pagina 12).

We merken op dat uit de rapporten van AIDA en UNHCR blijkt dat asielzoekers niet systematisch worden gedetineerd en detentie voornamelijk plaatsvindt indien een vreemdeling op irreguliere wijze Malta binnenkwam, reeds het voorwerp was van een uitwijzingsbevel of uit een detentiecentrum ontsnapte. Gezien de betrokkene Malta op reguliere wijze binnenkwam en niet het voorwerp was van

een uitwijzingsbevel is het niet aannemelijk dat hij na overdracht aan Malta in detentie zal worden geplaatst. Gezien de uitspraken van het EHRM in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013 betrekking hebben op vreemdelingen, die Malta op irreguliere wijze binnenkwamen, zijn we van oordeel dat deze uitspraken niet van toepassing zijn op de betrokkene.

Asielzoekers hebben recht op opvang en materiële ondersteuning tijdens de behandeling van hun verzoek (AIDA-rapport, pagina 32). In het verleden kon het gebeuren dat geen materiële steun werd geboden aan asielzoekers, die Malta op regelmatige wijze waren binnengereisd ook al hadden ze onvoldoende eigen bestaansmiddelen. Het AIDA-rapport stelt echter duidelijk dat de Maltese instanties voor opvang en bijstand aan asielzoekers - "Agency for the Welfare of Asylum-seekers" (AWAS)- deze politiek vanaf eind 2012 bijstuurde en ook deze categorie asielzoekers heden materiële bijstand biedt (AIDA-rapport, pagina 32).

We zijn van oordeel dat op grond van bovenvermelde vaststellingen en argumenten en op grond van een analyse van de bovenvermelde en uit 2013 daterende rapporten van AIDA, UNHCR, VN-Mensenrechtenraad en ECRI niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en derhalve ten opzichte van Malta niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Dat Malta door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende en tot op heden nog kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Malta momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake

De Maltese instanties stemden op 30.10.2013 in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We zijn van oordeel dat de betrokkene na overdracht een asielaanvraag zal kunnen indienen bij de bevoegde Maltese instanties, die de asielaanvraag de betrokkene zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Malta tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Malta is als Lidstaat gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Malta kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 23.08.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht verder tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Maltese instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De voorwaarde van het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel aan:

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

1. De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta zou toekomen.

2. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven :

“ (...)

3. Uit deze overwegingen leidt de bestreden beslissing af dat “Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (...) Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal worden teruggeleid naar de bevoegde Maltese instanties ”.

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr.

46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chalal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirsi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
 - b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
 - c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit het rapport (stuk 3), van Maart 2013 van “AIDA” over Malta blijkt dat :

(i) asielzoekers die in Malta in open centra leven ervaren grote moeilijkheden in behalen van een adequate levensstandaard. De dagelijkse vergoeding is nauwelijks genoeg om te voorzien in meest primaire behoeften, en het gebrek aan maatschappelijk welzijn verergert deze moeilijkheden. Er wordt voorzien in dagelijkse vergoedingen : asielzoekers krijgen 4,66 EUR, personen teruggekeerd onder Dublin II krijgen 2,91 EUR, werkende asielzoekers krijgen niks maar krijgen 4,08 EUR bij beëindiging van hun arbeidsovereenkomst en kinderen krijgen 2,33 EUR tot ze 17 jaar worden. Daarenboven moeten asielzoekers die in open centra leven 8 euro per week bijdragen voor de materiële levenskost (pg. 33 van het rapport) ;

(ii) Asielzoekers blijven in detentie tot één van de volgende gebeurtenissen zich voordoet : niet-begeleide minderjarigen tot dat bevestigd is dat hun leeftijd onder de 18 jaar ligt en over de benodigde documentatie beschikken ; als het over kwetsbare volwassenen gaat tot wanneer de welzijnsinstantie voor asielzoekers hun kwetsbaarheid bevestigt en benodigd zijn met de relevante documentatie ; als ze binnen de asielprocedure vallen worden ze vrijgelaten na twaalf maanden ; als de asielprocedure positief is beëindigd (pg. 34 van het rapport) ;

(iii) asielzoekers in detentie verkrijgen een slechtere behandeling dan onderdanen aangaande materiële steun, aangezien zij worden vastgehouden. Personen in open centra worden slechter behandeld dan onderdanen aangaande toegang tot maatschappelijk welzijn, aangezien zij er geen toegang toe hebben (pg. 34 van het rapport) ;

(iv) overbevolking in de centra (pg. 34 van het rapport) ;

(v) in de praktijk wordt het merendeel van asielzoekers vastgehouden en daardoor is er geen toegang tot de arbeidsmarkt. Asielzoekers die niet opgesloten zijn hebben eveneens problemen : taalproblematiek, geen professionele achtergrond, intense competitie met vluchtelingen en andere migranten, beperkte of seizoensgebonden wekmogelijkheden (pg. 37 van het rapport) ;

(vi) gebrekkige toegang tot gezondheidszorg (pg. 38 van het rapport) ;

(vii) inadequate detentieomstandigheden voor asielzoekers en vreemdelingen wiens visa verstreken is (pg. 44-45 van het rapport). In casu is verzoeker beide, hij is asielzoeker en zijn visum is verstreken sedert 4 mei 2013 (zie pg. 1 bestreden beslissing).

2.2. Uit het rapport (stuk 4) van 9 juni 2011 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa over Malta blijkt ten aanzien van asielzoekers en migranten het volgende :

(i) verplichte detentie voor alle migranten, inclusief asielzoekers (pg. 2,3 en 6) ;

(ii) inadequate levensomstandigheden in open centra en gesloten centra (pg. 2,3,7, 8 en 9) ;

(iii) als “gedublineerden” in open centra belanden zijn dat meestal grote centra die volledig inadequaat zijn (pg. 3) ;

(iv) racisme en discriminatie van asielzoekers aangaande toegang tot arbeid, behuizing, diensten, bescherming tegen racistisch geweld (pg. 4, 15, 16 en 17) ;

(v) extreem beperkte levensomstandigheden voor asielzoekers voor een lange termijn bestaan in Malta (pg. 14-15)

2.3. Uit het verslag ICJ International Commission of Jurists, Not here to Stay, report of the ICJ on its visit to Malta on 26-30 September 2011 (stuk 5) blijkt het volgende :

(i) overbevolking in detentiecentra (pg. 29) ;

(ii) inadequate hygiëne in detentiecentra (pg. 29) ;

(iii) gebrek aan kookfaciliteiten en recreatiefaciliteiten in detentiecentra (pg. 30) ;

(iv) inadequate levensomstandigheden in open centra (pg. 40-44).

2.4. Per arresten nr. 61.582 van 16 mei 2011, nr. 72.824 van 6 januari 2012 schorste uw Raad in UDN beslissingen van terugkeer naar Malta in het kader van verordening 343/2003 op grond van schending van artikel 3 EVRM.

3. In onderhavig geval is Verzoeker een alleenstaande jonge Libische man. Hij wordt naar Malta verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Malta worden blootgesteld aan:

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking zowel in detentie als in open centra, zeker in zijn hoedanigheid als “gedublineerde” ;

(ii) een detentie van twaalf maanden oplopen ;

(iii) gebrek aan toegang tot maatschappelijk welzijn ;

(iv) gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt, diensten, behuizing, gezondheidszorg ;

(v) gebrekkige financiële steun en inadequate levensstandaard, zeker als “gedublineerde” die een kleinere vergoeding krijgt dan andere asielzoekers ;

(vi) racisme en discriminatie en racistisch geweld ;

(vii) beperkte levensomstandigheden.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-II-verordening, tot een kwetsbare groep (“gedublineerde”) die in Malta systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Daar waar verwerende partij aanhaalt dat verzoeker op reguliere wijze Malta zou zijn binnengekomen dient te worden vermeld dat het visum van verzoeker slechts geldig was tot 4 mei 2013 zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft. Hij beschikt dus niet langer over een geldige binnenkomsttitel voor Malta. De bestreden beslissing gaat er dan vanuit dat er enkel gevaar zou zijn voor irreguliere binnenkomst, maar onderzoekt dit geenszins. Uit de rapporten blijkt immers dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en in bijzonder op gedublineerden zoals in het geval van verzoeker. In bijzonder waar de bestreden beslissing verwijst naar pg. 32 van het AIDA-rapport, heeft zij pg. 33 van datzelfde rapport klaarblijkelijk niet geraadpleegd. Verzoeker doet dit wel (supra).

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Malta een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Malta te

verwijzen. Indien België verzoeker naar Malta verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing, met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011, dat de procedures inzake asiel in Malta problematisch zijn. Zij stelt evenwel dat niet elke asielzoeker gedetineerd wordt en detentie voornamelijk plaatsvindt bij irreguliere binnenkomst. Omdat verzoeker niet irregulier Malta betrad meent zij dat hij niet zal gedetineerd worden. Zij verwijst naar rapporten van het UNHCR van 18 september 2013 en onder meer naar het rapport van AIDA van maart 2013. Deze rapporten bevinden zich niet in het administratief dossier. In het kader van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid mag niet van de Raad verwacht worden dat zij een zoektocht naar deze rapporten start. Trouwens blijkt evenmin op welk gedeelte van deze rapporten de verwerende partij zich steunt om aan te nemen dat hij niet zal gedetineerd worden. De loutere vermelding en verwijzing naar pagina 32 van het AIDA rapport en naar de andere rapporten vermag niet aan te tonen dat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM. Te meer, zoals verzoeker opmerkt de visum die verzoeker voor Malta verkreeg is verlopen. Wel integendeel met wat te lezen valt in de bestreden beslissing, blijkt uit het gedeelte van het AIDA rapport dat verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift dat asielzoekers wiens visum verstrekt is in militaire barakken worden vastgehouden (pagina 24/52 van de fax die verzoeker overmaakte onder punt c: *“Asylum-seekers and other third country nationals, who have over-stayed their visa, are detained in military barracks, which are overcrowded, offer inadequate sanitation and hygiene facilities, and allow no privacy for the detainees. Moreover, there is little to no heating or ventilation, exposing migrants to extreme cold and heat)”*

Bovendien blijkt uit stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift dat er ook ernstige problemen zijn in de opvang van de open centra. Het volstaat te verwijzen naar punt 2.1. van het verzoekschrift dat door de verwerende partij niet wordt weerlegd. Ook de materiële bijstand aan de asielzoekers lijkt problematisch. De dagelijkse tegemoetkoming in open centra bedraagt 2,91 euro voor Dublinterugkeerders, terwijl door de al daar verblijvende asielzoeker 8 euro wekelijks moet betaald worden aan het centrum zodat de vraag zich stelt of dit als voldoende kan worden geacht om aan de basisbehoeften te voldoen (AIDA rapport, pagina 33)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, waaronder het arrest van het Hof van Justitie waarnaar de verwerende partij verwijst op pagina 6 van haar nota, heeft bovendien geoordeeld dat op de lidstaten geen asielzoekers aan de *“verantwoordelijke lidstaat”* in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). Verweerder mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven dat verzoeker zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat hij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op verweerder om na te gaan of, gelet op de eenduidige rechtspraak en verslagen van instanties zoals het UNHCR, de grondrechten van verzoeker niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Malta. Uit de stukken van verzoeker blijkt dat de leefomstandigheden van de asielzoekers, zowel gedetineerden als deze die in een open centrum verblijven, problematisch zijn. *In casu* blijkt dat inzake de detentiepolitiek van asielzoekers en de leefomstandigheden in de opvangcentra blijkens het rapport van T. Hammarberg, zoals aangehaald door de verzoekster, aanzienlijke gebreken bestaan. Dit rapport lijkt dus de verklaringen van de verzoekster te ondersteunen. Het rapport vermeldt dat de detentiepolitiek in Malta wordt aanzien als moeilijk verzoenbaar met de voorschriften van het EVRM (zie overweging 12 van het rapport). Inzake de asielprocedure blijkt dat manifeste tekortkomingen bestaan in het kader van zowel de juridische bijstand als de asielprocedure (overwegingen 46-47, 51), mede veroorzaakt door de detentiepolitiek (overweging 48). De bevindingen waarnaar de verweerder verwijst doen geen afbreuk aan de hoger geciteerde informatie omtrent de asielprocedure en de leefomstandigheden in de opvangcentra in Malta. Door enkel er op te wijzen dat verzoeker wellicht niet zal gedetineerd worden en er materiële hulp gegeven wordt, kan niet prima facie uit de rapporten besloten worden dat er geen structurele tekortkomingen zijn in het Maltees asielsysteem die er voor zorgen dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM bestaat. Op het eerste gezicht kunnen de voormelde gebreken niet aanzien worden als onbeduidende schendingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 (cf. rechtsoverweging 85 voormeld arrest N.S. t. Secretary of Home Department). Er dient tevens te worden opgemerkt dat de verweerder (cf. rechtsoverwegingen 94 en 106 voormeld arrest N.S. t. Secretary of Home Department) kan geacht

worden op de hoogte te zijn geweest van deze tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Het gaat immers om een objectieve informatiebron afkomstig van de mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, dat kan worden geacht algemene bekendheid te hebben en waarnaar bovendien reeds in 's Raads arresten nrs. 61 582 en 72 824 werd verwezen, arresten waarbij de verweerder tevens partij was. De verweerder diende *in casu* de tekortkomingen in het Maltese systeem van behandeling en opvang van asielzoekers nader te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen die, zoals te dezen, de overdracht inhoudt van de verzoekende partij naar Malta en kon zich er niet mee vergenoegen ervan uit te gaan dat verzoeker wellicht niet zal gedetineerd worden. *In casu* heeft de verweerder op het eerste gezicht geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de te verwachten gevolgen van een overdracht naar Malta.

Gezien de rechtspraak en de verslagen omtrent de situatie in Malta erop wijzen dat er in dat land effectief problemen bestaan voor asielzoekers kan verweerder ook niet zonder meer uitgaan van het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.

De door de verweerder in de nota met opmerkingen aangehaalde rechtspraak aangaande artikel 3 van het EVRM kan het in deze zaak vastgestelde gebrek niet wegnemen. Deze algemene verwijzingen naar rechtspraak nemen immers niet weg dat op het eerste gezicht zoals hoger besproken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing ten onrechte geen of alleszins geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Malta. Voorts lijken de verbeteringen die de verweerder partij vermeldt in haar nota niet van die aard te zijn dat deze het risico op het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM wegnemen.

Om die reden besluit de Raad, na een *prima facie* onderzoek van de elementen van de zaak, dat het middel afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM ernstig overkomt.

2.3. Inzake de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, stelt verzoeker dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat hij geconfronteerd wordt met een gebrekkige opvang en een vrijheidsberoving die niet voldoet aan de Europeesrechtelijke standaarden.

Gezien de voorgaande vaststellingen moet worden gesteld dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoont.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 27 februari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

M. BEELEN